

Пристигвайки прага, за последен път остро съмнение го клъцна. Имаше още време, имаше още време...

Ето коня тамъ, вързанъ, готовъ да го отведе обратно къмъ Търновъ. Къмъ Белослава...

Белослава! Образътъ ѝ блесна и изчезна като слънчевъ лъчъ срѣдъ тревогата, която го душеше. Белослава...

Той застана разколебанъ. Сърдцето му биеше съ гжсти, замайващи удари.

И изведнѣжъ топла вълна го залѣ цѣлъ. Ако той почваше отъ сега да се смущава, да се съмнява... Това ли бѣше твърдостята, която му бѣ необходима за дългитѣ изпитания, за тежкитѣ времена, които го очакваха?

Къмъ него приближиха двама свършени. Съ изпити бледи лица и дълбоко свѣтещи, подъ сѣнката на качулката, очи. Тѣ му свалиха оръжнето, шапката, туниката. Добромиръ се остави да го обезоръжатъ, да го съблѣкатъ, безъ да разбира какво върши, какво става съ него. Челото му пламтѣше въ хаосъ отъ бурни и преплетени мисли. Ръцетѣ му сами се движеха, помагаша да развържатъ коланя съ меча, да снематъ кожевата шапка, ленената туника. Остави да му облѣкатъ черна намѣтка съ качулка, която забули почти цѣлото му лице. Дадоха въ дѣсницата му свѣтлина. Всички останали люде взеха въ рѣще пламтящи бѣли борини и го поведоха къмъ вжтрешността на пещерата.

На дъното, правъ и гологлавъ, съ дълги сребърни къдрици, стоеше дребенъ старецъ, съ бледи зеници, жълто като пергаментъ чело и вкаменено въ спокойно безстрастие лице.

Около старейшината бѣха наредени въ кръгъ свършеннитѣ братя. По строгитѣ черти на лицата имъ трептѣха сѣнкитѣ на свѣтлинитѣ. Всички бѣха съ скръстени рѣще и сведени къмъ земята очи. Чакъ когато старецъ Мануилъ направи знакъ на своя пръвъ помощникъ да сложи масата, братята спрѣха взоръ върху новодошлия и почнаха да си миятъ рѣцетѣ въ сѣда, който една жена имъ поднасяше.

Стройникъ Назари се поклони три пѣти, донесе една маса предъ старейшината, отново се поклони три пѣти,